

D'aquí es mou la llum. Mira
el buit feixuc sobre l'espatlla
escampat entre les finestres.

Cerca el que crides, l'impossible
mosaic silenciós del viatge
i el llum que hom diria cremat
pel temps. Mira només la cambra
on ressona la teva vida. L'ombra mai no vista
visible ara, dins els ulls del vespre.

Entre totes les terres, el centre, la casa
més al centre, el jardí; solcs
que grates, fanga de l'ànima
estirant vers tu el sol
les aigües de pluges sobre els pètals
tot just apareguts. Al cor d'aquest món
la carn ennegrida del nom, teatre de les coses
que lliures als vents. Quin ocell neix
de l'ocell ferit? Refàs casa teva
cada dia, imaginem el terra
sota la mà, l'arbre alt de les estacions
el cel plantat a la finestra, el gest superb.

Una mica pertot, unes imatges
de ciutats. Mars i muntanyes
i cases s'amunteguen
però un sol viatge
s'esfulla així.

Uns papers embogeixen, devoren la nit.
Es faran grans dins la teva boca.
Encenem unes flames, pedres minúscules
que hom escampa al teu entorn

i aviat confons les ombres
amb els senyals vivents del teu cos.